

Ngày Đó ...

Tối hôm qua nằm mãi không ngủ được có lẽ vì nóng nực, có lẽ vì lo âu, ... cho tới khoảng 4 giờ sáng khi cái radio Mẹ tôi mở nhỏ suốt đêm bật lên bài Love is Blue để mở đầu phần đọc truyện Bao Công Kỳ Án, thì tôi mới bắt đầu cảm thấy mắt riu lại. Rồi không biết gì nữa cho tới khoảng 10 giờ sáng khi tôi thức dậy.

Nhà vắng teo. Mẹ chắc đi ra chợ, nhưng cũng không quên để mẩu bánh mì chan nước cá hộp sốt cà trên bàn cho tôi ăn sáng. Chị em tôi cũng không biết đã đi đâu rồi. Ăn xong miếng bánh mì, uống vội ly nước lọc, tôi vớ cái cần câu đã chiến làm bằng cành cây trướng cá và sợi dây cước dùng để vá mùng nylon của Bố. Chưa kịp ra cửa thì Bố tôi từ trong nhà trong bước ra:

-Thằng H mày đi đâu vậy. Giới nghiêm mà. Chỉ đi khi thật cần thiết.

-Dạ, con qua Cầu Ba câu mấy con cá lòng tong thôi. Mẹ đâu rồi Bố?

-Bên hàng xóm. Đi có gì thì về nhà ngay. Bố cũng không hiểu nữa. Tụi bay sao cứ mà sát sanh !!!

Nghe xong tôi chuồn gấp trước khi Bố đổi ý. Ra khỏi nhà khoảng 20 m, đi bộ qua đường rầy xe lửa, ra sau cái bình đựng khí đốt to tổ bố, vạch cỏ, chui qua cái lỗ chó của hàng rào mà chỉ có tụi tôi lớn lên ở cái ngõ cụt này mới biết, để vào Cầu Ba. Không hiểu tại sao người ta gọi nó là Cầu Ba, một nơi mà tàu cập bến để tải hàng hóa trên sông trước cửa nhà.

Nước thủy triều hơi thấp. Chờ mãi mà cá không cắn câu. Chắc phải chờ nước lên cao hơn cá mới chịu đớp. Đang ngồi câu cá chờ nước lên thì có người Cảnh Sát chạy xe gắn máy tiến về phía tôi. Biết là không kịp chạy, hay là nhảy xuống sông trốn, tôi đành phải ngồi lì tại chỗ giả vờ không thấy. Người Cảnh Sát lên tiếng khi tới gần:

-Anh kia, không được câu cá ở đây !

-Ủa, T hả ? Tôi ngược lên nhìn và nhận ra bạn cũ học ở trường Nguyễn Trãi.

-H, mày làm gì mà câu cá ở đây? Nghe nói mày đi học Nông Lâm Súc dưới tỉnh mà? T nhìn tôi ngạc nhiên.

-T, tao đâu biết mày đi Cảnh Sát. Cứ tưởng mày đi Quang Trung?

Lúc đó thì cái máy truyền tin trên vai reo. T trả lời một cách kính cẩn: “-Dạ, ... Dạ, ... Dạ, em ra ngay”. T quay qua tôi vẫy tay chào vội rồi chạy xe gấp ra phía cổng (cách đó cũng phải một cây số hay hơn, vì đây là bến tàu rất rộng và có tới 3 hay 4 cổng ra vào. Cổng chính là cửa Nhà Ròng gần cầu Quay mà nghe nói năm xưa 1 người khuôn vác nghèo trốn vào cửa này rồi leo lên tàu ra ngoại quốc, và vài năm sau lấy tên là Nguyễn Ái Quốc đi theo nhóm Cộng Sản Quốc Tế ...).

Thường thì các cô chê tôi có lẽ vì nghèo. Hôm nay ngay cả cá cũng chê tôi “nghèo”. Ngồi từ nãy giờ gần 2 tiếng rồi mà không có con cá nào ra hồn cắn câu. Mồi thì bị rửa gần hết.

Chừng 15 phút sau khi T phải đi gấp, thì có 2 xe cảnh sát trang bị súng đạn đầy đủ chạy về phía tôi.

-Chết rồi, chắc phen này vào bót ngồi vài hôm.

Nhưng 2 xe Jeep Cảnh Sát dừng lại trước con tàu nhỏ (có tên Hướng Dương sơn trên thành tàu) cách chỗ tôi ngồi chừng 300 m. Khoảng 10 người xuống khỏi 2 xe Jeep, và họ lần lượt mang hành lý lên tàu. Nửa giờ sau, 1 xe buýt và xe Cảnh Sát tới, và cỡ 20 người xếp hàng để lên 1 tàu lớn hơn gần đó. Trong lúc mọi người lo di chuyển hành lý xuống xe, tôi đi tới phụ khiêng hành lý lên tàu với hy vọng kiếm vài trăm bạc tiền “boa” ăn phở. Cuộc đời Sinh Viên nghèo và thiếu thốn – lúc nào cũng nghĩ đến ăn và kiếm tiền. Tôi phụ khiêng hành lý cho tới người cuối cùng. Chưa kịp rời tàu thì bỗng có thêm 2 xe buýt lớn chạy vào với xe Jeep của Quân Cảnh Mỹ hộ tống hù còi vang dội (Quân Cảnh Mỹ luôn đeo cái băng đen có chữ MP (Military Police) trên cánh tay áo gần vai).

Tôi sững sờ nhìn họ, không biết chuyện gì đang xảy ra. Những người trên 2 xe buýt bước xuống xếp hàng nghiêm chỉnh sau lưng 2 người MP. Hình như họ đang chờ đợi cái gì đó. Mặt ai cũng nghiêm trang căng thẳng. Một trong 2 người MP móc máy truyền tin ra gọi, và 20 phút sau 1 chiếc xà lan lớn được kéo vào và cập bến Cầu Ba. Lạ một cái là những người đang xếp hàng, thay vì lên xà lan, từ từ rút lên xe buýt, và được hộ tống ra khỏi bến tàu.

Tôi không biết họ đi đâu, nhưng trước mắt tôi là cái xà lan trống lớn vừa cập bến, lại không có cảnh sát canh gác, và có thể chở năm sáu trăm người dễ dàng ... Tức khắc tôi biết mình phải làm gì. Lúc đó là 1 giờ trưa ngày 29 tháng 4 năm 1975, tôi bước lên xà lan đậu ngay trước nhà trên sông Sài Gòn.

Nguyễn Vô Danh, Seattle, USA, April 18, 2024.